

THALASSA

THALASSA

σύλληψη, επιμέλεια και σχεδιασμός έκδοσης:
Αργύρης Φυτάκης

επικοινωνία, υποστήριξη, διορθώσεις και διαχείριση
έργου: Αλεξία Καλογεροπούλου

φωτογραφία εξωφύλλου:
Desposit Photos

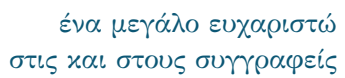
©BookSitting, 2025.

Το έργο **THALASSA** διατίθεται υπό την Άδεια Creative Commons 4.0 Αναφορά Δημιουργού - Παρόμοια Διανομή (CC-BY-SA). Τα πνευματικά δικαιώματα των κειμένων ανήκουν και παραμένουν στους συγγραφείς τους.

ISBN: 978-618-87694-1-0

σε αυτούς που αγαπούν
τη θάλασσα

θάλασσα η [θάλασα] O27 λόγ. γεν. και θαλάσσης : 1. συνεχής μάζα αλμυρού ύδατος που καλύπτει το μεγαλύτερο τμήμα της επιφάνειας του πλανήτη μας: Γαλάζια / απέραντη / ανοιχτή / ήσυχη / αγριεμένη / αφρισμένη / φουρτουνιασμένη ~. 2α. το νερό της θάλασσας: Η ~ χτυπάει στα βράχια. Κολυμπήσαμε στη ~. Τα αμπάρια γέμισαν ~ και το καΐκι άρχισε να βουλιάζει. Φρέσκα ψάρια, μυρίζουν ~. β. η επιφάνεια της θάλασσας: Τα υποβρύχια πλέουν κάτω από τη ~. γ. κίνηση της θάλασσας, θαλασσοταραχή, τρικυμία, φουρτούνα: Το πλοίο βρήκε ~ και καθυστέρησε.

(Πηγή: Λεξικό Τριανταφυλλίδη)

αντί εισαγωγής

Το project thalassa γεννήθηκε κατά τη διάρκεια μιας βόλτας στην πανέμορφη Νέα Παραλία την ώρα που ο ήλιος έβαφε πορτοκαλί τον ορίζοντα και σκόρπαγε ιριδίζουσες αντανακλάσεις φωτός στα ήσυχα για την ώρα νερά της Θεσσαλονίκης. Η ιδέα μιας ανοιχτής θάλασσας, μιας ανοιχτής αφήγησης για τη θάλασσα, με μικρά αφηγήματα που ξεπετάγονται από εδώ κι από εκεί σαν μικρά κύματα ή σαν τα λιγοστά μικρά ψάρια που αναπηδούν μια στο τόσο όταν αντιλαμβάνονται την ύπαρξη ενός ολόγιμου φεγγαριού: η θαλάσσια αύρα με είχε συνεπάρει τόσο πολύ που ήδη στο μυαλό μου σχηματιζόταν το ανοιχτό κάλεσμα, η θάλασσα των κειμένων που θα γραφόταν κι οι σελίδες τούτου του βιβλίου που περίπου τέσσερις μήνες μετά από τότε θα στηνόταν.

Και φυσικά αμέσως σκέφτηκα το BookSitting και την αγαπημένη μου Αλεξία κι είπα πως ένα τέτοιο project πρέπει να υπάρχει μόνο σε έναν υπέροχο ιστότοπο, σε έναν ιστότοπο που δημοσιεύει τα πιο όμορφα κομμάτια πεζού και ποιητικού λόγου, σε έναν ιστότοπο που ξέρει τι θα πει αισθητική, σε έναν

ιστότοπο που έχω την χαρά να συνεργάζομαι. Αλεξία μας και BookSitting, σας ευχαριστώ για όλα! Και φυσικά θέλω να ευχαριστήσω μία προς μία και έναν προς έναν τις και τους συγγραφείς που εμπιστεύτηκαν τα κείμενά τους σε εμάς και είναι πλέον μέρος μιας νέας θάλασσας που όλοι μαζί δημιουργήσαμε και συνεχίζουμε να δημιουργούμε.

Γιατί, όπως όλοι ξέρουμε από τους θεωρητικούς της λογοτεχνίας, τα κείμενα διάγουν τρεις ζωές: μια στο μυαλό του συγγραφέα τους πριν τα γράψει, μια μέσα στο ίδιο το κείμενο (ανάμεσα στα γράμματα, στις λέξεις, στις προτάσεις, εκεί κρύβεται) και μια στο μυαλό των αναγνωστών τους· ακόμη κι αν περάσουν χρόνια πολλά ή αν τα ξεχάσει αυτός που τα διάβασε, αυτά θα είναι πάντα εκεί για να θυμίζουν.

Αργύρης Φυτάκης,
Αύγουστος 2025

πρόλογος

Από παιδί αγαπώ τη θάλασσα· το αλμυρό αεράκι και τον ήχο των κυμάτων. Εκεί νιώθω ότι αναβαπτίζομαι ανάμεσα στη σιωπή, στο χάιδεμα του ανέμου και τη διαλογιστική κίνηση του νερού. Κάθε κύμα ψιθυρίζει ιστορίες, κάθε κόκκος άμμου και κάθε πέτρα μοιράζονται μαζί μου παλιές μνήμες που, κάποτε, γίνονται μικρές αφηγήσεις.

Γι' αυτό η πρόταση του Αργύρη Φυτάκη, για το project thalassa του BookSitting, με γέμισε χαρά. Και να, χάρη στη σκέψη και τη ζεστή φροντίδα του Αργύρη και τη θερμή ανταπόκριση από τους συγγραφείς, υλοποιήθηκε αυτό το μικρό αλλά πολύτιμο βιβλίο, στο οποίο συγκεντρώνονται πενήντα δύο μικρά πεζά που συνδέουν στιγμές, ήχους και εικόνες της θάλασσας. Κάθε κείμενο είναι μια στάση, μια δροσερή ανάσα, μια πρόσκληση προς τον αναγνώστη να βυθιστεί στο θαλασσινό νερό, να αφουγκραστεί τα κύματα που μιλούν μέσα από τις λέξεις και να βιώσει στιγμές που θα μείνουν μαζί του, όπως μένει και η θάλασσα, πάντα παρούσα, ακόμη κι όταν έχουμε φύγει μακριά από την ακτή.

Με τις θερμές μου ευχαριστίες στον Αργύρη Φυτάκη και στους συγγραφείς που ανταποκρίθηκαν ασμένως στο κάλεσμα του BookSitting, σας καλωσορίζω σε ένα μικρό, πολυποίκιλο θαλασσινό ταξίδι μέσα από τις λέξεις!

Αλεξία Καλογεροπούλου

άννα πούδη*

αδάμαστο γαλάζιο

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΗΤΑΝ για μένα πάντα ένα μέρος φιλόξενο κι ήσυχο. Εκεί όπου δεν φτάνουν οι φωνές των ανθρώπων. Για μένα η θάλασσα ήταν ένας τόπος όπου μπορούσα να ακουμπάω ευλαβικά τις σκέψεις μου, ήμουν κι είμαι παιδί του καλοκαιριού. Παιδί της αρμύρας, του ιωδίου, του θαλασσινού ανέμου. Μ' άρεσε να κάθομαι και να αγναντεύω μακριά, την ώρα που δύει ο ήλιος τα απογεύματα. Μ' άρεσε να περπατάω στην ακροθαλασσιά και να ακούω τους παφλασμούς των κυμάτων. Για μένα αυτό ήταν πάντα το καλοκαίρι· μια θάλασσα, ένας άνεμος βαθύς και ψυχρός, ένα δροσερό μωσαϊκό κι ατελείωτο γαλάζιο. Ήρεμο, άγριο, αδάμαστο, ουτοπικόν.

κώστας γουλιάμος*

θάλασσα απόλυτης ανησυχίας

TOTE HTAN ΕΛΑΧΙΣΤΑ τ' αυτοκίνητα και πολλά τα παλιά κτίρια. Κάποιος στη γειτονιά είχε λεωφορείο. Ένα ΟΜ, απ' εκείνα που μουγκρίζοντας σκαρφάλωναν στα ορεινά χωριά. Ξεκινούσαν απ' τη γέφυρα του Νέδοντα. Φάνταζαν θεριά στα μάτια. Μπήκε η γειτονιά στο θεριό. Τα παιδιά πιάσαμε το πίσω κάθισμα. Γεμάτα τα τασάκια αποτοσίγαρα και τσίχλες. Σαν αφήσαμε τους μύλους στο λιμάνι και πήραμε την ακροθαλασσιά, αρχίσαμε το τραγούδι: «Ήταν ένα μικρό καράβι/που ήταν αταξίδευτο/οεοέ οε οε...». Φτάσαμε στο εκκλησάκι, την Αγιασώ. Στο βάθος φάνταζαν τρυφερά τα λιγοστά καράβια. Όλος ο ήλιος πάνω στη θάλασσα. Στην πλάτη μας το πέτρινο βουνό. Εκεί τον έκαψαν. Ιούλη του 1949. Δεν ξέρω αν μύριζε η θάλασσα πριν ξεψυχήσει, φέλλισε η μάνα.

μάγδα παπαδημητρίου - σαμοθράκη*

η θάλασσα θυμάται

ΠΕΡΠΑΤΗΣΑΜΕ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ Καραμπούσα της Τήνου για να απολαύσουμε τη θάλασσα. Στα ριζά των αλμυρικών σωρό είδαμε παπούτσια, σωσίβια, και ρούχα παιδικά. Το μυαλό μας πήγε στους πρόσφυγες. Θυμήθηκα τη γιαγιά την Παρθένα που με πήγαινε στο μουράγιο, όταν ήμουν παιδί να αφήσουμε ψωμί στα κύματα. Για τους δικούς της, για τα πτώματα που έβαψαν με αίμα τη θάλασσα της Σμύρνης. Η ιστορία επαναλαμβάνεται μονολόγησα. Σήμερα κάποια Σάρα μπήκε σε μια πλαστική βάρκα με την ελπίδα να ζήσει. Βρέθηκε μοναχά η κούκλα της, μπλεγμένη στα δίχτυα. Η θάλασσα δεν ξεχνά κανέναν και περιμένει να θυμηθούμε κι εμείς.

παναγιώτα παρασκευά*

βούτα!

ΑΠ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ θάλασσες που θα ανοιχτούν
μπροστά σου, εσύ να βουτήξεις σε αυτήν που σου
προκαλεί τον μεγαλύτερο φόβο. Υπάρχουν πολλών
ειδών θάλασσες: οι γνώριμες, εκείνες που τις ξέρεις
από χρόνια και τις έχεις κολυμπήσει πολλά
καλοκαίρια και μέσα τους νιώθεις ασφάλεια. Είναι
και άλλες που σε απωθούν, γιατί είναι ψυχρές και
άγριες δεν καταλαβαίνουν και δεν θέλουν να
ακούσουν. Έχουν άσχημα κοχύλια κι επίτηδες
θολωμένα νερά, να σε μπερδεύουν. Στην άγνωστη
και στη σκοτεινή, όμως, σε αυτήν που προκαλεί
περιέργεια και ενέχει κάποιο ρίσκο. Σε αυτήν να
βουτήξεις. Αυτή είναι το μάθημα και η λύτρωσή σου.

ευαγγελία μινάρδου - αδάμου*

θαλασσινή κατάθεση

ΠΩΣ ΝΑ ΒΡΩ λέξεις ολοκαίνουριες, αφόρετους σχηματισμούς, για να σε τραγουδήσω, Θάλασσα Κυρά, να ζωγραφίσω τη γαλάζια απεραντοσύνη σου και των βυθών σου τα κτερίσματα, κουφάρια από ναυαγισμένα όνειρα και άσπρα κόκαλα από ταξίδια που δε βρήκανε προορισμό; Τι να σου μαρτυρήσω για τη λύτρωσή μου, καθώς βυθίζομαι στο υγρό σου σώμα; Από τα σπάργανα με κατοικείς. Και κάθε αυγή μέσα από την υγρή σου μήτρα με ξαναγεννάς. Λοιπόν, κι εγώ θ' απαρνηθώ για μια φορά τις λέξεις. Και θα σου καταθέσω ατόφια την καρδιά μου. Κυρά μου Θάλασσα, στα πόδια σου προσπέφτω ικέτης. Δέξου αιώνια να με ενοικείς.

γιαάννης φαρσάρης*

όταν ήμουν μικρός πίστευα πως ο βυθός είχε αυτιά

ΑΚΟΥΓΕ ΚΑΘΕ ΜΟΥ σκέψη και την έπλεκε σε ένα δίχτυ μαζί με τις χαμένες κάλτσες. Η μητέρα με έσπρωχνε στη θάλασσα κάθε καλοκαίρι, αλλά εγώ φοβόμουν κι έμπαινα μέχρι τα γόνατα και σκεφτόμουν τα τέρατα. Όχι αυτά με τα δόντια, αλλά εκείνα που σε κοιτούν ήσυχα και σε ξέρουν. Μια φορά, βούτηξα βαθιά για να αποδείξω πως δεν φοβάμαι. Στον βυθό βρήκα ένα ζευγάρι μάτια. Ήταν ανοιχτά. Ήταν δικά μου. Από ένα όνειρο που είχα ξεχάσει ή μια ζωή που δεν έζησα. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν. Κάθε φορά που κλείνω τα μάτια, βλέπω τον βυθό. Σκοτεινό, ήσυχο και γεμάτο ερωτήσεις που δεν είπα ποτέ φωναχτά.

αχιλλέας φιστουρής*

συντροφεμένη θάλασσα

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΗΤΑΝ πάντα η σιωπηλή μου σύντροφος. Η αγκαλιά της, θαλπωρή βαθιά, τύλιγε την ψυχή μου με το απέραντο γαλάζιο της. Ανατολές λαμπερές και δειλινά πυρακτωμένα καθρεφτίζονταν στα μάτια μου, ώσπου να με γαληνέψει στους πρόποδες των βράχων. Εκεί, φώλιαζαν παφλασμοί κι όνειρα, γεννιόταν μέσα μου η λαχτάρα για ζωή. Σε απάνεμες γωνιές άραζα ελπίδες, με καπετάνιο τον ήλιο. Άτια λευκά καλπάζανε στ' αφρισμένα κύματα, γλάροι σκορπούσαν φως, διεκδικώντας τα άστρα. Και πριν σβήσει εντός μου το όνειρο, η θάλασσα μού έδινε φωνή.

βάνια σύρμου*

γοργόνα

ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΕ ΣΤΟ δωμάτιό της κι η πόρτα έκλεισε πίσω της, έμεινε επιτέλους μόνη. Πήρε βαθιά ανάσα, σήκωσε διστακτικά τα μάτια και κοίταξε γύρω της, το κρεβάτι, το γραφείο, την πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο, όλα όπως τ' άφησε, γνώριμα και ξένα μαζί, μετά την καταιγίδα που ξέσπασε στη ζωή της. Το βλέμμα της στάθηκε στη μικρή ελαιογραφία που στόλιζε τη βιβλιοθήκη. Πορφυρό ηλιοβασίλεμα στο μυστικό της ακρογιαλιά στο νησί. Ξαφνικά, ένιωσε την ουρά της να σπαρταρά και τα χέρια της ν' αφήνουν τις ρόδες του αμαξιδίου. Γλιστρώντας, βούτηξε στο βαθύ μπλε της θάλασσας που 'χε ζωγραφίσει το προηγούμενο καλοκαίρι.

σουλτάνα βουδούρη*

ιούλιος

ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ αληθινή ιστορία αγάπης, είπε. Ξέρω τι σκέφτεστε, δεν είναι όμως έτσι. Η λέξη αγάπη στην αφήγηση της συγκεκριμένης ιστορίας έχει τόσο φως, όσο ένας Ιούλιος μπροστά στη θέα ενός ωκεανού. Το δωμάτιο είναι πολύ ήσυχο· παστέλ διαφάνεια αρκετά ταιριαστή για το συγκεκριμένο φως· γοητεία του νου και των κυμάτων. Προφανώς η αφήγηση ολισθαίνει, είπε. «Και οι σκιές; Τι γίνεται με τις σκιές;» Πρέπει να τελειώνει αυτή η ιστορία. Σε ιστορίες φωτεινές οι σκιώδεις λέξεις αποτελούν κίνδυνο και μόνο, αφορμή για άτοπες μετατοπίσεις ή και υπαναχωρήσεις ακόμη. Αν ξεχάσεις ποτέ τον τρόπο, θυμάται η θάλασσα.

ντορίτα μήλιου*

η σαγιονάρα

ΣΤΕΚΟΤΑΝ ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ακροθαλασσιά και με μάτια ορθάνοιχτα κοιτούσε τον ορίζοντα. Τα μάτια της απλά ανοιχτά. Κοιτούσε το ήρεμο τέρας που της έβρεχε τα πόδια κι απλά βούλιαζε στην άμμο. Δεν άντεχε άλλο να παλέψει, στεκόταν εκεί με τα μάτια ανοιχτά σαν να περίμενε κάτι να δει, κάποιος να της γνέψει, μα μάταια. Το θαλάσσιο θηρίο είχε πια ηρεμήσει. Ξαφνικά ρίγησε και συνειδητοποίησε πως στο χέρι της ακόμη κρατούσε την πλαστική μαύρη σαγιονάρα του Καρίμ. Την βρήκαν να μουρμουράει μοιρολόγια εκεί μπροστά στο τέρας που τώρα έδειχνε άκακο. Από τα όνειρά της τής έμεινε μονάχα μια πλαστική σαγιονάρα να πιαστεί.

ελένη γκιάτα*

ρουτιδιασμένη θάλασσα

Ο ΚΥΡ ΘΥΜΙΟΣ, ναυτικός στο επάγγελμα, όπως κάθε απόγευμα, ανυπομονούσε για τη βραδινή τσάρκα με το καϊκι του, στο απέραντο πέλαγος. Η όμορφη Μήλος, σε μια εικόνα μαγική. Κουρασμένος καθώς ήταν, ο γέρο- ναυτικός, βλέπει τα χρώματα του δειλινού να καθρεφτίζονται μέσα στη θάλασσα: μοβ και πορτοκαλί αποχρώσεις, μπερδεμένες μεταξύ τους... Ο κυρ Θύμιος αφήνεται στην ηρεμία του παφλασμού των κυμάτων. Ξάφνου, βλέπει μπροστά του μια μορφή, σαν ένα σύννεφο που εμφανίστηκε από το πουθενά... Η θάλασσα, παίρνει... ανθρώπινη μορφή! Έχει μεγάλα μάτια και... ρυτίδες. Η βάρκα, από την ορμή των κυμάτων, αρχίζει να πάει πέρα δώθε. Ο κυρ Θύμιος ήταν και πάλι ξύπνιος.

βασιλική γιάννου*

η θάλασσα εξομολογείται

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ: Η θάλασσα. Το καλοκαίρι γελάω — αλήθεια σας λέω! Τόσα πόδια να πλατσουρίζουν στην άκρη μου, τόσα φουσκωτά να τρεκλίζουν πάνω μου, παιδάκια να τσιρίζουν, ερωτευμένοι να μου τα λένε όλα, λες και είμαι ψυχολόγος. Με κάνετε χάλια, με γεμίζετε αντηλιακά και πλαστικούςρες, αλλά σας αγαπάω. Είμαι ζωντανή μαζί σας. Και μετά... έρχεται ο χειμώνας. Σιωπή. Μένω μόνη με τα κύματά μου. Ξεκουράζομαι. Αγριεύω. Αραιά και πού έρχεται κάποιος με βαριές σκέψεις, τις αφήνει σε μένα και φεύγει πιο ελαφρύς. Δεν έχω ανάγκη να μ' αγαπάτε κάθε μέρα. Αρκεί που πάντα, μόλις με ζεστάνει ο ήλιος, επιστρέφετε. Και ξέρουμε κι οι δυο ότι με λαχταράτε!

κατερίνα τσιλιαγκού*

αιτείτε και δοθήσεται

ΤΑ ΒΡΑΔΙΑ ΤΟΥ καλοκαιριού, στην τσάντα της γιαγιάς, χώραγε πάντοτε μαγιό, μια τόση δα πετσετίσα να χωράει να κάτσει πάνω κι η λουλουδάτη, λαστιχένια σκούφια της.

—Μέχρι να παραγγείλετε, θα ρίξω μια βουτιά.

Γυναίκα χημικού η γιαγιά, ισχυριζόταν αναντίρρητα πως τα θαλασσινά ιόντα εξουδετερώνουν τις ρυτίδες της ψυχής. Συμφιλιωμένη από πάντα με τον θάνατο, συχνά αποζητούσε μέσα στη θάλασσα να 'φευγε. Και εισακούστηκε. Με τον ιδιαίτερο τρόπο που η θεία πρόνοια ερμηνεύει ανθρώπινα αιτήματα. Φευγιό σε θάλασσα αγάπης. Αντί για σκέτο χώμα, στο κατευόδιό της ρίξαμε δυο χούφτες αμμοβότσαλα και νερό θαλασσινό από την παραλία της. Ενθύμιο αφής. Η ψυχή της ήταν ήδη προ πολλού εκεί. Στη θάλασσα.

ελένη ιωάννου*

καταμεσής της θάλασσας

ΕΝΑΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟ, ΑΟΡΙΣΤΟΥ χρόνου, εν μέσω
θέρους, διαμέσου ξηράς και θάλασσας, ερωτεύθηκα.

Ο Έρωτας ως άλλος Ποσειδώνας, με μάτια μεγάλα
σαν κοχύλια του γιαλού και χείλη υγρά και ζεστά
σαν την επιφάνεια της θάλασσας που την καίει ο
ήλιος, με χτύπησε κατακούτελα. Κάτι σαν ηλίαση σε
συνδυασμό με την τρίαινα στην καρδιά, με
κατέστησε πειθήνιο όργανό του.

Αθεράπευτα ερωτευμένη, πνιγμένη στα φιλιά και
στο κρασί κι ενίοτε στα κυματάκια του γιαλού με
τον Έρωτα αγκαλιά από Αύγουστο σε Αύγουστο
θέριεψε μια ανεξίτηλη Αγάπη.

Έκτοτε, κρυμμένοι σ' έναν βράχο καταμεσής της
θάλασσας, αφήνουμε το θαλασσινό αεράκι να μας
αλμυρίζει τα χείλη και κολυμπάμε στα κυματάκια
της ακρογιαλιάς, καιροφυλακτώντας.

βάννα Γ. πασούλη*

θάλασσες

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΘΑΛΑΣΣΕΣ. ΘΑΛΑΣΣΕΣ ὀνείρων,
θάλασσες ἐρώτων, θάλασσες ἀποχωρισμῶν,
θάλασσες δακρύων. Ἡ θάλασσα τοῦ βλέμματος. Ἡ
θάλασσα τοῦ γέλιου καί τῆς χαρᾶς. Ἡ θάλασσα τοῦ
τραγουδιοῦ. Ἡ θάλασσα τοῦ κορμιοῦ με τίς
πεδιάδες και τὰ βουνάλακια της. Ἡ θάλασσα τοῦ
καλοκαιριοῦ, μικρή, κλειστή, σιωπηλή. Ἡ θάλασσα
τῆς μνήμης. Ἡ θάλασσα τῆς ἀπορίας και τῆς
ἀμφισβήτησης. Ἡ θάλασσα τῆς ἀπόρριψης. Τῶν
ὑπαινιγμῶν, τῆς παρεξήγησης και τῆς ἀμφιβολίας. Ἡ
θάλασσα τῶν σχεδιασμῶν. Ἡ ταξιδεύτρα. Ἡ
θάλασσα τῆς ἀγάπης. Τῶν κρυφῶν καί φανερῶν
δοσιμάτων. Τῆς ὑπέρβασης τῶν ὁρίων. Ἡ θάλασσα
τῆς ἀπώλειας. Τῆς ὀριστικῆς καί ἀμετάκλητης. Πού
πνίγεσαι σ' αὐτήν. Πού γίνεται στον ὕπνο σου
μνησιπήμων πόντος.

τασούλα τσιλιμένη*

εδώ συναντώ την ψυχή μου

ΦΟΡΑΩ ΠΑΝΤΑ ΑΥΤΟ το μικρό κοχύλι στο χέρι μου
δεμένο με ένα λεπτό μαύρο κορδόνι. Το
«ψαρέψαμε» με την Στέλλα, τον εφηβικό μου έρωτα,
στα μακροβούτια στις πρώτες μας διακοπές. Σε
αυτό κρατώ δόσεις ευτυχίας κι όταν χρειάζομαι σε
δύσκολες στιγμές ανάσες, δεν έχω παρά να
προσποιηθώ ότι περνώ τα μαλλιά πίσω από το αυτί.
Λέξεις με την αρμύρα της θάλασσας, ήχοι, λόγια,
λόγια, εικόνες που έγιναν αισθήσεις... Φέρνοντάς το
στο αυτί αρχίζει ένας ψίθυρος απροσδιόριστος
αρχικά που χωρίς να δυναμώσει αυξάνει τα
ντεσιμπέλ μέσα μου. Όλα τα βρίσκω εδώ
αναλλοίωτα. Όλα. Φοράω πάντα αυτό το μικρό
κοχύλι. Είναι το πιο ακριβό κόσμημα για μένα. Εδώ
συναντώ την ψυχή μου.

μαίρη φλώρου*

τα κύματα του ιούλη

ΤΟΥ ΙΟΥΛΗ ΤΑ απογεύματα τής φαινόταν πως ο ορίζοντας ξεμάκραινε, η θάλασσα λιγότευε. Βρήκε μια απόμερη σπηλιά - καταφύγιο στον βράχο. Δεν είναι κι η Αλταμίρα σκέφθηκε, αλλά κι από δω πέρασαν όντα που χάθηκαν με ή χωρίς αποτύπωμα στον χρόνο. Προτίμησε τη γεύση της αρμύρας, παρά την ασφάλεια του ίσκιου. Κύμα το συναίσθημα της Απουσίας. Ένας χρόνος χωρίς τη μάνα της. Ωκεανός, όσα της έμαθε άνευ διδασκαλίας. Τα δειλινά του Ιούλη και στο μπαλκόνι της ωριμότητας, καθώς τα θαλασσινά πουλιά κουρνιάζουν, η ανάμνηση ζωντανεύει. Έτσι δεν απομακρύνεται ο ορίζοντας, το γαλάζιο δε λιγοστεύει, αφού τα μάτια περπατούν στα χνάρια της καρδιάς.

ν. Γ. λυκομήτρος*

ο έρωτας κυματίζει υπό το σεληνόφως

Η ΜΗΤΕΡΑ ΣΕΛΗΝΗ έλουζε με το αιώνιο φως της την επιφάνεια της θάλασσας. Καθισμένος στα βράχια σκεφτόμουν τους έρωτες που πέρασαν και χάθηκαν στα βάθη του χρόνου. Άξαφνα, είδα τα νερά να αναδεύονται και μια γυναικεία μορφή να αναδύεται από μέσα. Τα στιλπνά μαλλιά της κάλυπταν το γυμνό στήθος της, καθώς προχωρούσε με βήμα σταθερό προς το μέρος μου. Όσο πλησίαζε, μεγάλωνε η προσμονή κι η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Η μορφή της μου έφερνε στο μυαλό Εσένα. Άπλωσα τα χέρια μου για να την αγκαλιάσω αλλά αυτή διαλύθηκε στα εξ ων συνετέθη. Ο Έρωτας παρέμεινε ένα όνειρο θερινής νυκτός.

αλεξάνδρα μπελεγράτη*

φάλαινα

6:00 ΤΟ ΠΡΩΙ. Ο βαθύς ήχος του μεγάλου κύματος σε έναν αργόσυρτο χορό με τα βότσαλα του κόλπου: αυτό με ξύπνησε. Κατέβηκα ξυπόλητη στην άδεια ακτή που βρισκόταν μέτρα μακριά από το σπίτι. Ξάπλωσα στα μεγάλα σμιλεμένα βότσαλα της άγριας παραλίας που πήγαινα από παιδί. Κοίταξα κατάματα τον αφράτο ουρανό που έκρυβε στην αγκαλιά του τον φλογισμένο ήλιο. Πήρα βαθιά ανάσα θάλασσας μέσα στα βάθη της ψυχής μου. Κι ενώ νόμιζα ότι ήμουν μόνη, αντίκρισα την τεράστια ουρά μιας φάλαινας να εμφανίζεται και μετά να καταβυθίζεται μέσα στην αγκαλιά τού απέραντου μπλε. Με κλειστά μάτια, περπάτησα προς το αιώνιο νερό.

γιώργος Χ. θεοχάρης*

πάμε στη θάλασσα

ΑΠΟΚΑΜΩΜΕΝΟΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗ βουή του πλήθους.
Στριμωγμένοι στων ημερών μας το βάσανο. «Πάμε
στο σπίτι αντίκρυ στη θάλασσα», είπες, «ν’
ανοίξουμε τα μεγάλα παράθυρα. Να μπει μέσα στο
σπίτι η καλοπαλαμισμένη γαΐτα με τα δίχτυα
ξέχειλα πολύχρωμα πετρόψαρα, κοράλλια, κοχύλια,
πίνες, αχινούς...» «Πάμε με τους καλούς ψαράδες»,
είπες, «πάμε για να γεμίσει ευφρόσυνη αίσθηση η
ψυχή μας, γλαρόνια εμείς να πετάμε γύρω απ’ τους
αφρούς που αφήνει η προπέλα, οι ανάσες μας να
δίνουνε ρυθμό στη μηχανή. Να ευωδιάσει η ψυχή μας
ιώδιο ευτυχίας. Πάμε, να βρούμε ξανά τη ζωή μας,
καρδιά μου... Πάμε στη θάλασσα»

κατερίνα Α. μήλιου*

ο έρωσ στα βάθη της θάλασσας

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΔΕΝ φωνάζει, παρά μόνο καταλαβαίνει. Τα κύματά της μοιάζουν ανυπεράσπιστα, όπως εμείς. Οι σιωπές που ακούγονται στη θάλασσα θυμίζουν ανέραστους περαστικούς μιας πόλης. Ολόκληρα καλοκαίρια και μισούς χειμώνες ψάχνουμε θάλασσες ανείπωτες. Ψάχνουμε χαμένους έρωτες. Η θάλασσα δεν κρατάει μυστικά. Έχει τη χάρη να τα μετατρέπει σε ανάσες ζωής. Η μνήμη και τα κομμάτια της βυθίζονται σαν στάλες βροχής. Ψίθυρος ανάμεσα σε λέξεις που κυματίζουν σαν ονειροπόλοι. Αιώνιο κι αθεράπευτο το βάρος της θάλασσας της ζωής της. Μέσα στον βυθό να επιπλέεις, αντέχοντας.

δημήτρης μπαλτάς*

ακρυλικό σε καμβά

ΝΥΧΤΑ. ΣΙΩΠΗΛΑ ΑΦΟΥΓΚΡΑΖΟΤΑΝ τον παφλασμό του νερού. Στα βαθιά μαύρα μάτια της αντικατοπτρίζονταν τα μαύρα επικίνδυνα νερά, με την αγωνία να διαδέχεται τον φόβο κι ο φόβος την ελπίδα. Η ώρα περνούσε κι η νύχτα βάθαινε μαζί με τη θάλασσα. Στα χέρια της κρατούσε σφιχτά μια βούρτσα κοκάλινη με χαραγμένο το όνομά της. Τη βούρτσα που μ' αυτήν η μητέρα της μπροστά στον καθρέφτη της χτένιζε τα κατάμαυρα στιλπνά μαλλιά της και χαμογελούσαν. Πόσο γρήγορα το χθες έγινε μακρινό παρελθόν; Πόσο εύθραυστο το χαμόγελο; Η θάλασσα ξεβράζει αντικείμενα, ελπίδες, μνήμες, ζωές. Και μια κοκάλινη βούρτσα με χαραγμένο το όνομά της.

ελένη νέστορα*

θαλασσινά κτερίσματα

ΕΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ του Αυγούστου, η θάλασσα είχε μέσα τραβηχτεί. Έτσι καθώς κατάπινε των λυγμών της τα δάκρυα χωρίς μία ανάσα, έλεγες θα πνιγεί στα ίδια της τα βάθη. Πού και πού επέστρεφε και ξέβραζε έναν καημό, με λύσσα, στην ακτή. Την πόναγε, μα διόλου δε μετάνιωνε. Κι εκεί, ανάμεσα στις άσπρες δαντέλες του αφρού, κομμάτια και θρύψαλα, ένα φεγγάρι άφηνε την τελευταία του πνοή.

–Καλά λένε, τελικά, πως τα ποτάμια καταλήγουνε στη θάλασσα, μουρμούρισε εκείνος.

–Και τα πνιγμένα φεγγάρια; ρώτησε αυτή.

–Στον δήμιό τους, πού αλλού; της απάντησε θριαμβευτικά.

Ξημερώματα θα 'ταν που ξεβράστηκε το μαχαίρι.

χριστίνα λιναρδάκη*

πάντα η θάλασσα

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥ'Ν ΜΙΚΡΗ, όλο μου έλεγε ιστορίες από τότε που ψάρευε: για το ασήμισμα των ψαριών πάνω στο κύμα, την κόκκινη βάρκα του, τα πλαταγιστά κουπιά. Για τα καράβια που χάνονταν σαν οπτασίες στον ορίζοντα. Και ατενίζοντας στο όνειρό του τη θάλασσα, έφυγε ευλογημένα ένα βράδυ. Τον είχαν πάρει, όταν ξάπλωσα στο κρεβάτι του που μύριζε ακόμη αρμύρα. Και μας είδα μαζί μες στην κόκκινη βάρκα του: τα ψάρια ασήμιζαν και τα κουπιά πλατάγιζαν πάνω στο στραφταλιστό κύμα. «Αντίο μπαμπά», του ευχήθηκα, κι εκείνος έπεσε στη θάλασσα κι άρχισε να κολυμπά μακριά μου.

δήμητρα δημητρίου*

γεννημένη

ΑΠΟ ΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΣΤΕΡΕΩΘΗΚΕ ό,τι δεν
εξαντλείται. Η δύναμη στην απεραντοσύνη
τελειωνόταν σε μορφές του αισθητού, άλλοτε με
γλυκύτητα, που σκάει στον γιαλό σαν κύμα, άλλοτε
με οργή, σαν χρόνος αδρανής που εκκινεί σε
ακρότατο όριο. Καθώς σαλεύαν τα θεμέλια,
δημιουργούνταν η υποψία αυτού που επρόκειτο να
αποτελέσει την αρχή, από την οποία αυτή
κατάγεται. Η γλώσσα γύρευε να εκφράσει κάθε
εκλέπτυνση στην αφαίρεση. Εδώ συστήνεται το
σύνολο των ανθρώπινων ζώων, αστραπιαίες εικόνες
με την έδρα στην καρδιά που χτυπά στο στήθος της.
Και δεν ξεχώριζες, απ' την αμάχη των κυμάτων,
παρά μόνο τη θεά, βουτηγμένη στ' αλάτι.

ελένη καραγιάννη*

της θάλασσας το δώρο

ΜΙΑ ΒΑΡΚΑ, ΕΝΑ σπιτάκι στον γιαλό, μια γλάστρα με βασιλικό. Χαιρότανε η θάλασσα που χόρταινε με λίγα η ψυχή του και γέμιζε τα δίχτυα του με ψάρια. Όσπου μια μέρα χάθηκε κείνη που πότιζε τη γλάστρα. Ξεράθηκε ο βασιλικός κι απέλαγη στεκότανε στην αμμουδιά η βάρκα. Απ' τη βαριά του την καρδιά, η θάλασσα πήρε να κοιλοπονά. Κύματα άγγιξαν τον ουρανό κι έβρεξαν το φεγγάρι. Μέσα στον αφρό τους γεννήθηκε γοργόνα, όμοια στην όψη με την αγαπημένη του κυρά. Άπλωσε το χέρι της στον γέρο ψαρά. Λίγο πριν τους σκεπάσει το νερό, ένα κλωναράκι βασιλικού άνθιζε ολομόναχο στην ξεραμένη γλάστρα.

σωτήρης παστάκας*

ο κολυμβητής

ΤΟ ΠΡΩΙ ΗΤΑΝ ήσυχο, ο ουρανός γαλάζιος σαν γυαλί, η θάλασσα είχε ήπιο κυματισμό κι ο αέρας μόλις δυο μποφόρ. Ο άντρας μελαχρινός με μαύρο μαγιό, περίπου 1,75, μπήκε στο νερό. Τα κύματα έκλεισαν πίσω του και δεν άφησαν ίχνος. Οι λουόμενοι, αργότερα, θυμήθηκαν μόνο το τελευταίο του πέρασμα: μια σκιά που χάθηκε στο φως. Στην έρευνα συμμετέχουν δύο περιπολικά σκάφη του Λιμενικού, δύο ιδιωτικά σκάφη, δύο παραπλέοντα σκάφη κι ένα ελικόπτερο της Πολεμικής Αεροπορίας. Ο αέρας παίζει με τις άκρες της πετσέτας του, σαν να ψάχνει κι εκείνος. Η θάλασσα δίνει και παίρνει. Σήμερα πήρε.

γιάννης πάσχος*

χωρίς τίτλο

ΣΤΡΕΙΔΙΑ, ΜΥΔΙΑ, ΟΣΤΡΑΚΑ, τι μαγειρεύεις
θάλασσα;

παναγιώτης τερζάκης*

η θάλασσα

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΟΥΒΑΛΑΕΙ εκατομμύρια δάκρυα.
Κάθε κύμα και χιλιάδες τάματα. Ο αφρός γεμάτος
εξαγνισμούς. Κάθε καλοκαίρι κατεβαίνω στην
ακρογιαλιά και περιμένω το πρώτο κύμα. Χιλιάδες
ικεσίες σε αμέτρητες γλώσσες μου λένε τις αμαρτίες
τους. Τις αφουγκράζομαι μία μία και σιγά σιγά
λυγίζω από το βάρος τους. Μου βρέχουν τα χείλη.
Δακρύζω κι εγώ. Ποτίζω τη θάλασσα με τα δικά μου
μύχια συναισθήματα. Στο τελευταίο κύμα της μέρας
δίνω ένα σάλτο –το πηδώ. Ελεύθερος κι ανάλαφρος
πάλι, αποχωρώ μέχρι τον επόμενο μπάτη.

μαρία μαλταμπέ*

θάλασσα λάδι

ΚΑΡΕΚΛΑ ΠΤΥΣΣΟΜΕΝΗ, Ψ'ΑΘΙΝΟ καπέλο, στάση σώματος στωική. Αν τον έβλεπες μόνο από πίσω, θα 'λεγες πως ψαρεύει. Με τις ώρες. Τύποι σαν αυτόν δεν πιάνουν ποτέ τίποτα. Σκοτώνουν ώρες στο καλάμι. Όμως αυτός δεν κράταγε καλάμι. Μόνο ένα μολύβι. Στα πόδια του είχε ένα μπλοκ σχεδίου· στα μάτια του, τη θάλασσα. Στο ίδιο ακριβώς σημείο της παραλίας, κάθε απόγευμα, όλο το καλοκαίρι. Μια μέρα πριν φύγω για την πόλη, δεν άντεξα. Πλησίασα και τον ρώτησα:

–Συγγνώμη... τι ζωγραφίζετε κάθε μέρα στο ίδιο σημείο της παραλίας;

–Ένα κύμα που μου ξέφυγε όταν ήμουν παιδί, είπε.

λίνα βαταντζή*

μακαριότητα υδάτινη

Το σώμα βαπτίζεται σε θέρμη με κρυστάλλινα νερά.
Οι χρυσές ακτίνες ωχριούν μπροστά στη χαρά μου,
χρυσές ακτίνες, ζωογόνες. Ανάλαφροι κυματισμοί
σχηματίζονται σε κάθε κίνηση, υδρόβιες λάμπεις μάς
αγκαλιάζουν, η ανάσα του πελάγους ενώνεται με τον
ανασασμό μας σε πνοές ζωής, πρωταρχικές.

Η κατάδυση έως τα μύχια της ψυχής μάς ωριμάζει.
Επιπλέουμε σε μακάρια συνειδητοποίηση. Τα βάθη,
της θάλασσάς μας, χαϊδεύουν τη σκέψη, αποδιώχνουν
τη λύπη σε αμέριμνες στιγμές, πολύτιμες. Τα βάθη
της θάλασσας προσμένουν.

χρυσάνθη σουκαρά*

αμφίβιο

ΜΙΣΟΥΣΕ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ. Ως παιδί τον ταλαιπωρούσε ο πατέρας του, που καθόταν με τις ώρες και τον ανάγκαζε να κάθεται μαζί του. «Θα μπορούσε να είναι πάπια ο μπαμπάς», σκεφτόταν με παιδική αφέλεια. Εκείνου δεν του άρεσε το νερό. Προτιμούσε να κάθεται μόνος του, στο σπίτι που παραθέριζαν κάθε καλοκαίρι. Παιδάκι λαχταρούσε να διαβάζει τα κόμικ του, έφηβος να ακούει μουσικές, ενήλικας να σκέφτεται κοιτάζοντας το ταβάνι. Μόνος του. Μέχρι που γνώρισε εκείνη. Θαλασσίνη. Μαζί άραζαν ώρες στη θάλασσα. Προσποιούνταν εκείνες τις στιγμές ότι ήταν αμφίβιος. Όσπου εκείνη έφυγε. Έκτοτε εκείνος μισεί τη θάλασσα. Τώρα, όμως τη μισεί με μία ελευθερία, όλη δική του. Της πετάει και καμία πέτρα ενίοτε.

αντώνης κερασνούδης*

η ομορφιά ως μοναξιά

Η SIMON ΑΚΟΥΜΠΗΣΕ την πετσέτα στην καβουρδισμένη από τον ήλιο άμμο. Η δική του λάμψη ήταν αυτή που είχε τη μοναδική ικανότητα να εντοπίζει πότε τη μία, πότε την άλλη σκέψη της και μετά να την τυφλώνει με το μαλακό χρυσάφι του. Πήρε μία βαθιά κι αποφασιστική ανάσα και βυθίστηκε αργά στην «ιωδίνη». Τόσα και τόσα διέσχιζαν το περισκόπιο του νου της που τα κοπάδια των μικρών ψαριών που αργόσερναν το σώμα τους έμοιαζαν κάπως φτωχά. Ω ναι, μόλις βρήκε την πετονιά που τη συνέδεε με την προηγούμενη κι όχι με μια οιαδήποτε άλλη ημέρα. Ήταν μία λέξη, γυμνή, μονάχη και μεγαλοπρεπής, σαν την ίδια: ομορφιά. Αυτή θα γινόταν τώρα η αλήθεια της, αυτή κι η ενοποιός ουσία του κόσμου, γι' αυτή μας μίλησε το πινέλο ενός Μποτιτσέλι.

πασχαλίνα βουζάβαλη*

θάλασσα καθρέφτης

ΘΑΛΑΣΣΑ. ΝΩΡΙΣ ΤΟ πρωί ή αργά στη δύση του ηλίου! Τότε είναι καθαρή, αγνή αφεγάδιαστη. Θάλασσα καθρέφτης! Θάλασσα είναι να βλέπεις μέσα, τα κοχύλια, τις πέτρες, την άμμο, τον εαυτό σου! Να βλέπεις τις σκέψεις σου, τα συναισθήματά σου, να καθρεφτίζεις το μυαλό σου! Ποιος είσαι; Ποια είσαι; Τι αναζητάς; Τι έχει η θάλασσα να σου δώσει; Κι όμως! Την ηρεμία, τη γαλήνη, την απαλότητα, την αλμυρότητα! Έχει να σου δώσει τις ώρες, τις μέρες, που ασχολείσαι μαζί της, που κολυμπάς στον βυθό της, που εξαγνίζεσαι, που ξανανιώνεις, που γίνεσαι παιδί. Κι αν δεν έχεις παρέα, αυτή γίνεται η φίλη σου, η αδερφή σου! Κι αν έχεις παρέα κάθεται εκεί και σε ακούει να μιλάς, με τους αγαπημένους σου, τους συγγενείς και τους φίλους! Κι έτσι ξεχνιέσαι, ανανεώνεσαι! Ξαναγεννιέσαι!

κατερίνα λιάτζουρα*

τα τέρατα της θάλασσας

ΚΩΠΗΛΑΤΩ ΣΤΟΝ ΡΥΘΜΟ μιας κάποιας
καλοκαιρινής ραστώνης στα πελάγη της εντός μου
θάλασσας τα μπλε και τα γαλάζια στραφταλίζουν
ηλιόλουστα αναμειγνύονται στον ορίζοντα
δημιουργούν νέες θαλασσινές μορφές θαλάσσιες fata
morgana εντέλει είναι (;) η διαχωριστική γραμμή
ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση οι οάσεις στις
εσχατιές του κόσμου οι ψευδαισθήσεις στις ερημιές
του ανθρώπου· κωπηλατώ κωπηλατώ αφημένη
κωπηλατώ στον εκμαυλιστικό ρυθμό puuush –
baaaaack, puuush – baaaack, puuush – baaaack
παραδομένη σε ακόμη μια καλοκαιρινή πλύση
εγκεφάλου που τρέφει υποδόρια μειλίχια αενάως κι
αμετάκλητα τα τέρατα της θάλασσας, εκείνης που
κάποτε ως σταυροδρόμι των λαών ήταν γνωστή στον
κόσμο όλο.

κατερίνα γκιουλέκα*

εν πλώ

ΤΟ ΣΚΑΡΙ ΛΙΚΝΙΖΟΤΑΝ διασχίζοντας το πέλαγος, θαρρείς με την έγνοια, να ξεφύγει της επερχόμενης δύσης. Άφηνε πίσω του τη χρυσή κορδέλα του ήλιου. Η λάμψη της τεμνόταν χαμηλά στην πρύμνη με μια πλατιά οργωμένη λωρίδα της θάλασσας. Εκεί που αποκαλύπτονταν τα μελανά σπλάχνα του αφρισμένου στοιχειού. Αμφίπλευρα το παχύ καϊμάκι των νερών ξεκουραζόταν αρυτίδωτο στη γκριζογάλανη ιουλιάτικη εκδοχή του. Απεριόριστο, απαλό, ανεξιχνίαστο. Να σκεπάζει καθησυχαστικά το αδιαπέραστο υδάτινο δάσος των βυθών. Να επουλώνει το μοιραίο. Σε απροσδιόριστη συχνότητας άηχα κύματα να παρηγορεί: Κι όταν λείψετε σεις, θα παραμένω εδώ, να φυλάσσω. Θα θυμάμαι.

αντώνης τσόκος*

νησί δεν πόθησα να γίνω

ΤΑ ΠΡΩΙΝΑ ΑΠΟΖΗΤΑ τη σιγουριά του θανάτου. Το τέλος της πληγής που ξυπνά καθημερινά δίπλα του. Η γιατρεία τον πονά, όχι το τραύμα. Κουρνιαρίζει στη θάλασσα όπως οι γάτες στις γλάστρες. Στριμώχνεται για να χωρέσει στην απεραντοσύνη της. Λεπίδι ο ωκεανός ψαλιδίζει τα βράχια του. Τα πιο μοναχικά κομμάτια της ξηράς καταδικάστηκαν να γίνουνε νησιά. Δεν υπάρχει ούτε μία βραχονησίδα που ν' αγαπάει τη θάλασσα. Ακτές διάσπαρτες σαν φύλακες φρουρούν τα σύνορά του. Το ένα κύμα διαδέχεται το άλλο. Κάθε φουσκοθαλασσιά αναιρεί την προηγούμενη. Χέρια, χέρια παντού, μα πουθενά το χάδι.

σπύρος κι οσσές

θάλασσα

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ ΜΥΡΙΖΑΝ κάποτε θυμάρι,
αρμύρα και μια γαλάζια θλίψη που σε βύθιζε
άγκυρα, όμως μια ανεξήγητη άνωση σε βύζαινε
οξύγονο, σε ποιες αρχέγονες δυνάμεις χρωστούσες
αυτή την κατακόρυφη φορά επιβίωσης; επέστρεφες
εξαντλημένος το βράδυ, διάβαζες για τα ευρήματα
του Αρχιμήδη, για υγρά, εκτοπίσεις, και πώς το
χρώμα του ωκεανού το φτιάχνουν το βάθος, το
φυτοπλαγκτόν κι ιζήματα, πού να 'ξερες τότε ότι

«η θάλασσα είναι σαν τον έρωτα»

«βγάζει κρυφή φωνή»

«κι είναι το όνομά της ένα θαυμαστικό»

κι αν δεν έχεις ακόμη πνιγεί, από νερό ή από έρωτα,
είναι που η λευκοθέα ποίηση σου 'χει χαρίσει φτενό
μαγνάδι.

τζούλια γκανάσου

στον βυθό

Η ΟΡΓΗ ΤΟΥ Θεού ημερεύει, οι κραυγές του σκοταδιού σιωπούν, οι φυλακές των φόβων εξαϋλώνονται, κυριαρχεί η σιγή του βυθού, πλησιάζει η ώρα της απόλυτης λήθης, η στιγμή της αιώρησης, της γαλήνης, της ίασης των πληγών των φτερών, παραμονεύει το φως της βαθιάς κατανόησης, του αδειάσματος και της εγκαρτέρησης ώπου τα σπλάχνα θα αποτινάξουν τον πόνο, ώπου η ψυχή θα ξεπαστρέψει το βάρος και θα αγγίξει επιτέλους την άμμο, βαθιά μες στη θάλασσα, πλατιά μες στη μήτρα όπου αναμορφώνεσαι και ξεκινάς ξανά και ξανά από εκεί που θρυμματίζεσαι ή, ίσως, θεριεύεις.

ευάγγελος Γρ. αιδίκος*

το κύμα της μνήμης

ΥΓΡΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΕΣΤΗ. Δυο βήματα η θάλασσα, η αμμουδιά έρημη. Ο ήλιος βυθίζεται κατακόκκινος στο Ιόνιο. Οι τελευταίες παρέες μάζεψαν τα καρεκλάκια, αποχωρούν αφήνοντας τα ίχνη τους στην άμμο. Είναι μόνος. Χωρίς περιττά συμπράγκαλα. Όπως τότε. Ονειρευόταν πενήντα χρόνια αυτή τη στιγμή. Τότε ήταν μόνος, δεν είχε γίνει της μόδας η ακτή. Αυτός και η Νάσια. Στα δεκαέξι αυτή, δυο χρόνια μεγαλύτερος ο ίδιος. Ήταν η πρώτη και η τελευταία τους συνάντηση. Ξαπλωμένος ανάσκελα νιώθει το νερό να φτάνει στις πατούσες του. Εκείνη τη στιγμή η θάλασσα αγριεύει κι ένα κύμα τον περιλούζει. Όπως τότε. Εκείνη σηκώθηκε κι έφυγε τρομοκρατημένη. Θα με σκοτώσει, ψιθύρισε. Πενήντα χρόνια μετά, το κύμα ξεπλένει τη μνήμη του.

αργύρης φυτάκης*

tiding

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ένα με τη θάλασσα και κανείς δεν γνωρίζει πού αρχίζει και πού τελειώνει ο κόσμος. Λες και στα στιβαρά της χέρια, στα σμιλευμένα με τα κύματα, το χρώμα διηθίζει το φάσμα του ξανά και ξανά. Πάλι κάποια παλίρροια θα πλησιάσει, ίσως και πάλι όχι. Γιατί αυτή την στιγμή, ο κόσμος όλος είναι ένα απέραντο ηλιοβασίλεμα κι ο χρόνος έχει παγώσει για λίγο. Το πότε θα ξεκινήσει πάλι άγνωστο· μπορεί αργότερα, όταν διπλώσει η νύχτα μέσα της, όπως τα δάχτυλά του μωρού στην αγκαλιά της μάνας, ενός φωτός τα μύρια πάθη.

Η ώρα είναι λίγο μετά τις οχτώ.

ασημίνα ξηρογιάννη*

τι ήταν για μας η θάλασσα;

ΤΙ ΗΤΑΝ ΓΙΑ μας η θάλασσα; Ένας τρόπος να μετράμε την αγάπη μας. Να λέμε πόσο απέραντη και βαθιά είναι και πόσο μοιάζει με τα πέλαγα και τους ωκεανούς. Ατενίζαμε πέρα μακριά τον ορίζοντα και το μάτι σταματούσε εκεί, στο σημείο που σμίγει με τη θάλασσα και λέγαμε να (!) αυτός είναι το τόπος ο δικός μας και μεθούσαμε με αυτή τη σκέψη. Ο έρωτας τότε μέσα μας γινόταν φύση αιώνια, γοητευτική και υγρή. Όσπου χωρίσαμε.

γεωργία βεληβασάκη*

υπερωκεάνιο όνειρο

ΗΜΑΣΤΑΝ ΛΕΕΙ, ΣΤΗΝ ακροθαλασσιά. Είχαμε ειδοποιηθεί από την κυβέρνηση για τα παράξενα μοβ κύματα που έφταναν από μακριά. Έπρεπε να βουτήξουμε στο νερό μαζί, ν' ακολουθήσουμε σωστά τις οδηγίες, ν' αναμετρηθούμε με το αλλόκοτο συμβάν, όλοι μαζί. Σε μια στιγμή –ησύχαζε μπροστά μας η θάλασσα– κοίταξα πίσω και είδα: τα κύματα που φανταστήκαμε πως είχαμε νικήσει έσμιγαν τώρα σ' ένα πελώριο μεδούσιο κύμα κι ερχόταν καταπάνω μας. Τότε θυμήθηκα το παλιό παιδικό μου ονειροπόλημα για το ψηλό νερό που έπνιγε το σπίτι –πλέαμε εμείς, ολάνθιστοι, σαν νούφαρα στο μητρικό σαλόνι.

σεβαστή κωνσταντινίδου*

όστρακο μισάνοικτο

ΕΚΛΕΙΝΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟ περιγιάλι σε ένα κρυμμένο πέταλο, σαν όστρακο μισάνοικτο ξεπρόβαλλε ο κόλπος. Πεύκα κι αρμυρίκια άπλωναν τα κλαδιά τους πάνω από τα λευκά βότσαλα. Τα δυο παιδιά τσαλαβουτούσαν στο νερό, αυτή όρθια κοιτούσε τη θάλασσα. Έσκαζαν τα τζίτζικια στη σιγαλιά του μεσημεριού σαν τα κούφια λόγια, αχού την καημένη, αχού τα ορφανά, όταν τότε με τρία φτυαράκια χώμα αποχαιρετούσε τον άντρα της στο ορεινό χωριό. Πήγαινε κι ερχόταν αδύναμα το κύμα, προχωρούσε αδύναμα κι αυτή. Άγγιξε η θάλασσα τα καλλίγραμμα πόδια κι αυτή, σηκώνοντας λίγο ακόμα το φόρεμα, «με χαϊδεύει» ψέλλισε και στάθηκε εκεί μέσα στο απαλό κυμάτισμα.

γιώργος ρούσκας*

ασσαλάθ

ΜΠΛΕ ΠΡΑΣΙΝΑ ΤΥΡΚΟΥΤΑΖ τα μάτια σου όταν
αγριεύεις καφέ ο βυθός στα μάτια σου όταν ηρεμείς
κόκκινη στο ηλιοβασίλεμα τις μέρες που ο κύκλος
σου κλείνει ακύμαντη στης χαλάρωσης τις στιγμές
φουσκοθαλασσιά όταν φουντώνεις μπουρίνι που
ξεσπά προτού στο τέλος παραδοθείς άπιαστη
πλανεύτρα υποσχέσεις μοιράζεις στον αέρα
απεραντοσύνη στης ψυχής σου τους λειμώνες γλυκιά
καθώς χαμογελάς αρμυρή όταν παραδίνεσαι
ιωδιούχος την ώρα που τον έλεγχο παίρνεις
αφρισμένη μαινάδα μανιάζεις Διόνυσος μέσα σου
γαρ ύστερα αμνησία αεικίνητη ομορφιά σε
πολυδιάστατο φόντο ρευστή όταν ελίσσεσαι την
ανύποπτη άμμο με τα φιλιά σου γητεύεις μεταίχμιο
μεταξύ πληρότητας και καταστροφής θάλασσα
ακατάκτητη άνασσα εσύ.

παναγιώτης θωμά*

σαγήνη

ΤΗΣ ΕΙΠΕ ΠΟΛΛΑ, λες και το δέρμα της, η
στραφταλίζουσα επιφάνειά της, έγινε σαγήνη
καημών, ονείρων και δακρύων αδάκρυτων. Δεν
πρόλαβε να συνειδητοποιήσει τις ώρες που
ξεγλίστρησαν στο κορμί της· σαν χέρια που λύθηκαν,
εξερευνώντας τις κορυφές και τις φουρτούνες της.
Ανεβαίνοντας απ' τον βυθό είδε καράβια
ροδοκόκκινα ν' αρμενίζουν προς τον γκρεμό του
άφατου ορίζοντά της. Δεν ήξερε αν θέλει να τρέξει
σ' αυτά να δει αντίπερα προς τις μαύρες, τις κρυφές
θάλασσες ή να περιμένει να ξαναδεί το σεληνόφως
να κεντά μελαγχολίες στις σκοτεινές κοιλότητες των
μεγάλων ματιών της· «Αχ, θάλασσά μου, αρχόντισσα,
αν μ' αγαπάς δεν ρώτησα!»

αλεξία καλογεροπούλου*

θάλασσα, θάλασσα

ΠΕΡΠΑΤΩ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ της θάλασσας. Τα πέλματά μου βυθίζονται στη βρεγμένη άμμο, αφήνοντας ίχνη πρόσκαιρα. Το κύμα σπρώχνει ρυθμικά το νερό στη στεριά, σχεδόν υπνωτιστικά. Ο ουρανός, πάνω μου, έχει ήδη πάρει τα χρώματα του δειλινού. Το βλέμμα μου περιπλανιέται τότε στην άμμο και τότε στον ορίζοντα. Ακούω τη μουσική σου, θάλασσα, σε κάθε μου βήμα, ο ήχος σου με καλεί σαν επίμονη προσευχή. Στέκομαι και σε κοιτάζω, θεά απέραντη. Σου μιλώ ψιθυριστά κι εσύ μ' ακούς, πάντα μ' ακούς και μου απαντάς με σοφία.

δημήτριος κοντοδημητρίου*

καλοκαιρινές εξορμήσεις

ΣΕ ΜΙΑ ΗΣΥΧΗ παραλία δίπλα στη θάλασσα ο Γιώργος, όπως πάντα, τη διαταράσσει. Με τη βοήθεια του εκσκαφέα του μαζεύει άμμο και τη ρίχνει στο φορτηγό του Νίκου, δίπλα του. Ο Νίκος, πεινώντας, έχοντας να φάει από το πρωί, φωνάζει και μαλώνει ξανά με τον Γιώργο όπως κάθε φορά. Η θάλασσα και τα βότσαλα, ενοχλημένα, περιμένουν πώς και πώς να φύγουν πεθυμώντας την πρότερη ηρεμία. Τότε αντηχεί μια φωνή «Γιώργο, Νίκο φεύγουμε, μαζέψτε τα πράγματά σας». Ο πρώτος τρέχει για μια τελευταία βουτιά στη θάλασσα κι ο άλλος ανυπομονεί να φύγουν για να φάει.

μαρία σούμπερτ*

σούρουπο

ΓΙΑΤΙ ΕΧΕΙ ΜΙΑ θλίψη να κάθομαι το σούρουπο στην παραλία. Η στιγμή που κοιτάζω τον ορίζοντα να έχει πάρει ένα γαλάζιο γκρι χρώμα, το φως να έχει πέσει και όλη η παραλία να αρχίσει να σκοτεινιάζει. Γιατί έχει ένα πένθος το σούρουπο, με τη θάλασσα ήρεμη, τις φωνές των παιδιών να έχουν πέσει, σαν να νιώθουν την απώλεια άλλης μιας μέρας. Κι εγώ μόνη να κοιτάζω τον ορίζοντα, ίσως και τα βουνά της Εύβοιας και παίρνω μια βαθιά ανάσα σαν αναστεναγμό.

αλέξανδρος μαργαρίτης*

δεκατρείς θάλασσες

ΘΑΛΑΣΣΑ ΜΟΥ, ΕΣΥ· υπέροχό μου άπειρο.

δημήτρης κάλχας*

πλανεύτρα

ΤΑ ΝΕΑ ΕΦΤΑΣΑΝ με την πρώτη πρωινή ακτίνα του ήλιου. Είχε ψήσει καφέ, διπλό ελληνικό, και καθότανε στη βεράντα του παλιού αρχοντικού με θέα στον καταγάλανο μεσσηνιακό κόλπο που έλαμπε στα χέρια του καλοκαιριού. Όπως κάθε πρωί, έβαλε ραδιόφωνο -έναν τοπικό σταθμό, καθώς το δεύτερο πρόγραμμα δεν έπιανε σαν το σπίτι τους στην Αθήνα. Τη μελαγχολική χροιά της Χαρούλας διέκοψε το ηχητικό του δελτίου ειδήσεων. Ο εκφωνητής με τη στεντόρεια φωνή του μετέδιδε ψύχραιμα. Σηκώθηκε. Κοίταξε προς τη θάλασσα και τα χέρια της έτρεμαν. Ο διπλός ελληνικός στο μωσαϊκό της βεράντας θρυμμάτιζε τους κόκκους του έναν προς έναν.

μαργαρίτα παπαμίχου

θάλασσα

ΚΑΘΟΤΑΝ ΑΚΙΝΗΤΗ ΣΤΗΝ άδεια παραλία. Δεν περίμενε κανένα και δεν σκεφτόταν τίποτα. Της αρκούσε μόνο εκείνο το μπλε που γέμιζε τα μάτια της και η άμμος, για να μπορεί να μπήγει τα δάχτυλά της βαθιά, τόσο βαθιά ώσπου να βγάλει ρίζες στο νερό. Και αυτό της ήταν αρκετό.

συγγραφείς

Άννα Πούδη: απόφοιτη Φιλολογίας με μεταπτυχιακή ειδίκευση στην Εκπαιδευτική Ψυχολογία. Ασχολείται με το θέατρο και με τη συγγραφή, παντός είδους, όπου είναι το καταφύγιό της.

Κώστας Γουλιάμος: ποιητής, δοκιμιογράφος και πανεπιστημιακός. Τα βιβλία του έχουν εκδοθεί από κορυφαίους διεθνείς οργανισμούς και διακεκριμένες βιβλιοθήκες του κόσμου έχουν συμπεριλάβει το έργο του.

Μάγδα Παπαδημητρίου-Σαμοθράκη: ανταποκρίτρια του Bookia και μέλος του PEN Greece και του Δικτύου Γυναικών Συγγραφέων «Η φωνή της». Έργα της: έξι ποιητικές συλλογές, τρία μυθιστορήματα και συμμετοχές σε συλλογικά έργα.

συγγραφείς

Παναγιώτα Παρασκευά: εργάζεται στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση ως καθηγήτρια αγγλικών. Λατρεύει τη φύση, τα ταξίδια, τη μουσική και τα βιβλία.

Ευαγγελία Μινάρδου – Αδάμου: φιλόλογος και συγγραφέας. Εργογραφία: «Γκρο πλάνο», «Αίμα στη φλέβα η θάλασσα» (Βακχικόν), «Φωτεινές γραφές» (Γραφή).

Γιάννης Φαρσάρης: ζει στο Ηράκλειο κι είναι καθηγητής Πληροφορικής. Το τελευταίο βιβλίο του έχει τίτλο «Μικρές αλγοΐστορίες».

συγγραφείς

Αχιλλέας Φιστουράς: γεννήθηκε στη Χίο. Σπούδασε παιδαγωγικά. Μέλος της ομάδας ποίησης «Σείστρο». Ποιητική συλλογή «Αποθαλλασιά» 2019. Ποιήματα σε περιοδικά κι ιστοσελίδες.

Βάνια Σύρμου: φιλόλογος και μεταφράστρια με μεταπτυχιακές σπουδές στην Εκπαίδευση. Έργα: «Τερματικός Σταθμός και άλλα διηγήματα» (Μπιλιέτο, 2019) και «Camera Obscura» (Ιωλκός, 2023).

Σουλτάνα Βουδούρη: φιλόλογος.

Ντορίτα Μήλιου: βιβλιοσκώληκας, λάτρης της λογοτεχνίας, κάτι σαν συγγραφέας ιστοριών flash fiction.

συγγραφείς

Ελένη Γκιάτα: απόφοιτη Δημοσιογραφίας που λατρεύει το γράψιμο. Το πρώτο της ατομικό έργο «Της τελειότητας η ανυπαρξία» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Συμπαντικές Διαδρομές.

Βασιλική Γιάννου: φιλόλογος στη Μέση Εκπαίδευση. Έχει δημοσιεύσει σε διάφορα ηλεκτρονικά περιοδικά βιβλιοκριτικές και διηγήματα. Διατηρεί το εκπαιδευτικό και συγγραφικό blog Φιloblogικό (www.filoblogiko.com).

Κατερίνα Τσιλιαγκού: Κληρονόμησε από τη γιαγιά της την αγάπη για τη θάλασσα και τη συγγραφή. Η πρώτη της ποιητική συλλογή «Το Μέσα φως» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ιωλκός.

συγγραφείς

Ελένη Ιωάννου: γεννήθηκε και ζει στην Καβάλα. Ασχολείται με τη ζωγραφική και τη φωτογραφία. Γράφει ποίηση. Συμμετέχει σε εκθέσεις και ποιητικές ανθολογίες.

Βάννα Γ. Πασούλη: έχει εκδώσει τρεις ποιητικές συλλογές «Μέρες τοῦ νόστου» (Ηριδανός, 2008), καί «Lunaris» (Περисπωμένη, 2021), καθώς καί τήν συλλογή διηγημάτων «Ὁ ἑφταξούσιος» (Γαβριηλίδης, 2018).

Τασούλα Τσιλιμένη: καθηγήτρια δημιουργικής γραφής και παιδικής/εφηβικής λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας και συγγραφέας.

συγγραφείς

Μαίρη Φλώρου: συνταξιούχος φιλόλογος. Γράφει, διαβάζει και λατρεύει τις δραστηριότητες που ακονίζουν το μυαλό και το σώμα.

Ν.Γ. Λυκομήτρος: έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές «Ιχνηλάτες του τέλους» (Γαβριηλίδης) και «Ο ήχος της απώλειας» (Βακχικόν).

Αλεξάνδρα Μπελεγράτη: συγγραφέας, βραβευμένη σεναριογράφος και σκηνοθέτης. Διδάσκει σενάριο και δημιουργική γραφή, ενώ, παράλληλα, είναι υπεύθυνη των εκδόσεων Ύδωρ.

συγγραφείς

Γιώργος Χ. Θεοχάρης: ποιητής, πεζογράφος, ιστορικός ερευνητής, διευθυντής περιοδικού Εμβόλιμον. Γεννήθηκε στη Δεσφίνα Φωκίδος (1951), ζει στα Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας και στη Λάρισα.

Κατερίνα Α. Μήλιου: Γεννήθηκε στην Κοζάνη το 2010 και γράφει για όσα την αγγίζουν –κοινωνικά, ανθρώπινα, εσωτερικά. Το 2024 εξέδωσε την πρώτη της ποιητική συλλογή, «Η ωδή του έρωτος» από τις εκδόσεις Όστρια.

Δημήτρης Μπαλτάς: γεννήθηκε το 1999 στην Αθήνα. Είναι φιλόλογος και ποιητής. Το πιο πρόσφατο βιβλίο του, «Υπό καθεστώς ομηρίας» (Μετρονόμος, 2025).

συγγραφείς

Ελένη Νέστορα: ασχολείται με τη γραφή. Είναι μέλος της συντακτικής ομάδας του λογοτεχνικού περιοδικού Απίκο.

Χριστίνα Λιναρδάκη: φιλόλογος και μεταφράστρια με σπουδές σε Αθήνα, Μάντσεστερ και Λευκωσία. Είναι αρχισυντάκτρια του ψηφιακού περιοδικού stigmalogou.gr.

Δήμητρα Δημητρίου: διδάκτωρ Συγκριτικής Γραμματολογίας του Πανεπιστημίου της Σορβόνης. Συγγράφει δοκίμιο, ποίηση, πεζογραφία. Κυκλοφορεί η πρώτη της ποιητική συλλογή «Αγωνίες» (Σμίλη, 2023).

συγγραφείς

Ελένη Καραγιάννη: φιλόλογος. Θεωρεί τη γραφή μια απλωτή στις ψυχής τα πέλαγα.

Σωτήρης Παστάκας: ποιητής, (Λάρισα, 1954).

Γιάννης Πάσχος: συγγραφέας.

Παναγιώτης Τερζάκης: τραγουδιστής, performer, καθηγητής και εκπαιδευτής φωνής. Γράφει μουσική και στίχους. Ποιήματα και κείμενα που σιγά σιγά έρχονται στο φως.

Μαρία Μαλταμπέ: γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Είναι ηθοποιός και εκπαιδευτικός θεάτρου. Αγαπάει να γράφει ιστορίες και να τις αφηγείται.

συγγραφείς

Λίνα Βαταντζή: εκπαιδευτικός αγγλικής γλώσσας, μέλος του ΦΟΕ, έχει εκδώσει μια ποιητική συλλογή, συμμετέχει σε ανθολογίες και ιστολόγια με ποιήματα και σύντομα διηγήματα.

Χρυσάνθη Σουκαρά: σπούδασε Πολιτική Επιστήμη και Ιστορία στο Πάντειο Πανεπιστημίου. Διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί σε λογοτεχνικά περιοδικά. Ανήκει στη συγγραφική ομάδα του freeda.gr.

Αντώνης Κερασνούδης: επίκουρος καθηγητής Νευρολογίας στο Πανεπιστήμιο Ruhr. Ιχνηλατεί την ποίηση όχι στα ράφια των βιβλιοπωλείων, αλλά μέσα από τις ανθρώπινες ψυχές που διδάσκουν ιστορίες ζωής.

συγγραφείς

Πασχαλίνα Βουζάβαλη: εκπαιδευτικός.

Κατερίνα Λιάτζουρα: ποιήτρια και μεταφράστρια.

Κατερίνα Γκιουλέκα: αρχιτέκτων και συντάκτρια του ιστολογίου «Μηχανικό Μολύβι». Περισσότερα στη συλλογή «Πλάνης στην πλάνη της» (Θίνες, 2024).

Αντώνης Τσόκος: έχει εκδώσει τις συλλογές: «Σουίνγκ με τ' άστρα» (Γαβριηλίδης, 2013), «Ένα ποτήρι ακόμη, Τσαρλς» (Γαβριηλίδης, 2015), «Ώρες πληθυντικής αυπνίας» (Γαβριηλίδης, 2016), «Απ' την Εμμανουήλ Μπενάκη ως τα μεσάνυχτα» (Γαβριηλίδης, 2019, Μονόκλ, 2024), «Συνεταυρισμός θυρωρών» (Κίχλη, 2024).

συγγραφείς

Σπύρος Κιοσσές: φιλόλογος. Τα ενδιαφέροντά του περιλαμβάνουν τη λογοτεχνία και τη δημιουργική γραφή.

Τζούλια Γκανάσου: συγγραφέας.

Ευάγγελος Γρ. Αυδικος: καθηγητής Λαογραφίας στο Τμήμα Ιστορίας, Αρχαιολογίας και Κοινωνικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας.

Αργύρης Φυτάκης: φιλόλογος και σκαλιστής των λέξεων. Πού και πού σκαλίζει κι εικόνες για κολλάζ. Ευγνώμων που είναι μέρος της ομάδας του υπέροχου BookSitting.

συγγραφείς

Ασημίνα Ξηρογιάννη: συγγραφέας και κριτικός. Σπούδασε φιλολογία, θεατρολογία και υποκριτική. Μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων και του Κύκλου Ποιητών. Editor στο Varelaki.

Γεωργία Βεληβασάκη: ποιήτρια, συγγραφέας. Διδάσκει Performance Poetry και είναι Υποψήφια Διδακτόρισα Δημιουργικής Γραφής στο Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας.

Σεβαστή Κωνσταντινίδου: γεννήθηκε στον Σοχό Θεσσαλονίκης. Σπούδασε Θεολογία και Ελληνικό Πολιτισμό. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη «Δημιουργική Γραφή».

συγγραφείς

Γιώργος Ρούσκας: έχει συγγράψει βιβλία ποίησης και κριτικής λογοτεχνίας. Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ισπανικά, ιταλικά.

Παναγιώτης Θωμά: γεννήθηκε στη Λάρνακα το 1981. Έχει εκδώσει μελέτες για τη σχέση θεολογίας και λογοτεχνίας, δύο παραμύθια, ένα αφήγημα για παιδιά και εφήβους και τραγούδια.

Αλεξία Καλογεροπούλου: ποιήτρια και δημιουργός του ιστότοπου BookSitting.

Δημήτριος Κοντοδημητρίου: φοιτητής του οικονομικού τμήματος του ΑΠΘ. Παράλληλα δραστηριοποιείται στην ποίηση.

συγγραφείς

Μαρία Σούμπερτ: θεατρολόγος και δραματοθεραπεύτρια. Είναι ενεργή στον χώρο των εκδόσεων από το 1998.

Αλέξανδρος Μαργαρίτης: εκπαιδευτικός και ίσως καλλιτέχνης.

Δημήτρης Κάλχας: δάσκαλος εικαστικών στα σχολεία του Έβρου.

Μαργαρίτα Παπαμίχου: ζει και εργάζεται στο Ηράκλειο της Κρήτης. Η πρώτη της ποιητική συλλογή «Μπλε Ξαφνικό» εκδόθηκε τον Ιούλιο του 2021.

πίνακας περιεχομένων

επίγραμμα ... 5

αντί εισαγωγής ... 6

πρόλογος ... 8

άννα πούδη: αδάμαστο γαλάζιο ... 10

κώστας γουλιάμος: θάλασσα απόλυτης ανησυχίας ... 11

μάγδα παπαδημητρίου-σαμοθράκη: η θάλασσα θυμάται ... 12

παναγιώτα παρασκευά: βούτα! ... 13

ευαγγελία μινάρδου-αδάμου: θαλασσινή κατάθεση ... 14

γιάννης φαρσάρης: όταν ήμουν μικρός πίστευα πως ο βυθός
έχει αυτιά ... 15

αχιλλέας φιστουρή: συντροφεμένη θάλασσα ... 16

βάνια σύρμου: γοργόνα ... 17

σουλτάνα βουδούρη: ιούλιος ... 18

ντορίτα μήλιου: η σαγιονάρα ... 19

ελένη γκιάτα: ρυτιδιασμένη θάλασσα ... 20

βασιλική γιάννου: η θάλασσα εξομολογείται ... 21

κατερίνα τσιλιαγκού: αιτείτε και δοθήσεται ... 22

πίνακας περιεχομένων

ελένη ιωάννου: καταμεσής της θάλασσας ...	23
βάννα Γ. πασούλη: θάλασσες ...	24
τασούλα τσιλιμένη: εδώ συναντώ την ψυχή μου ...	25
μαίρη φλώρου: τα κύματα του ιούλη ...	26
ν. Γ. λυκομήτρος: ο έρωτας κυματίζει υπό το σεληνόφως ...	27
αλεξάνδρα μπελεγράτη: φάλαινα ...	28
γιώργος Χ. θεοχάρης: πάμε στη θάλασσα ...	29
κατερίνα Α. μήλιου: ο έρωσ στα βάθη της θάλασσας ...	30
δημήτρης μπαλτάς: ακρυλικό σε καμβά ...	31
ελένη νέστορα: θαλασσινά κτερίσματα ...	32
χριστίνα λιναρδάκη: πάντα η θάλασσα ...	33
δήμητρα δημητρίου: γεννημένη ...	34
ελένη καραγιάννη: της θάλασσας το δώρο ...	35
σωτήρης παστάκας: ο κολυμβητής ...	36
γιάννης πάσχος: χωρίς τίτλο ...	37
παναγιώτης τερζάκης: η θάλασσα ...	38
μαρία μαλταμπέ: θάλασσα λάδι ...	39

πίνακας περιεχομένων

λίνα βαταντζή: μακαριότητα υδάτινη ...	40
χρυσάνθη σουκαρά: αμφίβιο ...	41
αντώνης κερασνούδης: η ομορφιά ως μοναξιά ...	42
πασχαλίνα βουζάβαλη: θάλασσα καθρέφτης ...	43
κατερίνα λιάτζουρα: τα τέρατα της θάλασσας ...	44
κατερίνα γκιουλέκα: εν πλω ...	45
αντώνης τσόκος: νησί δεν πόθησα να γίνω ...	46
σπύρος κιοσσές: θάλασσα ...	47
τζούλια γκανάσου: στον βυθό ...	48
ευάγγελος Γρ. αυδίκος: το κύμα της μνήμης ...	49
αργύρης φυτάκης: tiding ...	50
ασημίνα ξηρογιάννη: τι ήταν για μας η θάλασσα; ...	51
γεωργία βεληβασάκη: υπερωκεάνιο όνειρο ...	52
σεβαστή κωνσταντινίδου: όστρακο μισάνοικτο ...	53
γιώργος ρούσκας: ασσαλάθ ...	54
παναγιώτης θωμά: σαγήνη ...	55
αλεξία καλογεροπούλου: θάλασσα, θάλασσα ...	56
δημήτριος κοντοδημητρίου: καλοκαιρινές εξορμήσεις ...	57

μαρία σούμπερτ: σούρουπο ...	58
αλέξανδρος μαργαρίτης ... δεκατρείς θάλασσες ...	59
δημήτρης κάλχας: πλανεύτρα ...	60
μαργαρίτα παπαμίχου: θάλασσα ...	61
συγγραφείς ...	62
πίνακας περιεχομένων ...	76

We may sink and settle
on the waves. The sea
will drum in my ears.
The white petals will
be darkened with sea
water. They will float
for a moment and then
sink.

The Waves, Virginia Woolf

